

БЪЛИЯТЪ КОНЕЦЪ

Толкова много хора има по улицитѣ, че нѣма смисълъ и азъ да излизамъ, мога да си остана въ стаята, — каза на себе си г-нъ Подметковъ, скромнѣнъ и щастливъ гражданинъ, който винаги вземаше решения точно обратни на това, което вършеше.

Реши ли да остане въ кѣщи — веднага излиза, и обратно. Въобще — човѣкъ на мѣсто. А преди да излѣзе, изправя се предъ огледалото, разглежда се най-подробно, намира, че всичко е въ изправностъ, усмихва се доволно и излиза на улицата. Той имаше лошо мнение за тѣзи, които се грижатъ за външността си. Но това, разбира се, се отнасяше за другитѣ.

Веднѣжъ, преди да излѣзе, хазайката му го среща на стълбитѣ и му отмахна единъ бѣлъ конецъ, който кой знае какъ се бѣше залепилъ на панталона. Тя го изгледа засмѣна и му каза:

— Ще срещнете оная, за която мислите, господинъ Подметковъ.

— Какъ? Защо?

— Защото казватъ, че когато нѣкой излиза на улицата съ бѣлъ конецъ, случайно прилепнатъ къмъ дрехитѣ му, ще срещне приятелката си.

Отъ тогава винаги, когато Подметковъ излизаше, имаше залепнатъ бѣлъ конецъ по дрехитѣ си. Но да не мислите, че това ставаше случайно. Той предварително самъ си залепяше конца, съ скрито желание дано поне този пътъ я срещне.